THE SHEPHERD OF ISRAEL

JANUARY, 1934 JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department VOL. XVI No. 5

Did Josephus Mention Jesus Christ?*

By Irwin H. Linton, Attorney-at-law, Washington, D. C.

Abridged from the *Sunday School Times* of July 15th, 1933

But now for the proofs that Josephus did indeed testify of the Christ, in which matter I can do no better than to quote Thomas Hartwell Horne's great work, **Introduction to the Study of the Holy Scriptures,** from which all subsequent writers gather material when writing on the evidences:

"Josephus though a strict Pharissee, has borne such a noble testimony to the spotless character of Jesus Christ that Jerome considered and called him a Christian writer. Mr. Thiston, and some modern writers, are of the opinion that he was a Nazarene or Ebionite Jewish Christian; while others have affirmed that the passage, cited from his **Jewish Antiquities,** is an interpolation, principally on the ground that it is too favorable to be given by a Jew to Christ; and that, if Josephus did consider Jesus to be the Christ or expected Messiah of the Jews, he must have been a believer in Him, in which case he would not have despatched the miraculous history of the Saviour of the world in one short paragraph. When, however, the evidence on both sides is fairly weighed, we apprehend that it will be found to preponderate most decidedly in favor of the genuineness of this testimony of Josephus: for,

"1. It is found in all the copies of Josephus' works, which are now extant, whether printed or manuscript; in a Hebrew translation preserved in the Vatican Library, and in an Arabic version preserved by the Marionites of Mount Libanus.

"2. It is cited by Eusebius, Jerome, Rufinus, the antagonist of Jerome, Isidore of Pelusium, Sozomen, Cassiodorus, Nicephorus, and many other authors, Greeks, Syrians, and Egyptians, of the fourth and fifth centuries; all of whom had indisputably seen various manuscripts, and of considerable antiquity. How then can men, living eleven or twelve hundred years after these writers—and who are so remote both from the sources consulted by them, as well as from the events related by them—prove that all sagacity is exclusively reserved for our times?

"3. Josephus not only mentions with respect, John the Baptist, but also James, the first bishop of Jerusalem:

> "'Ananus assembled the Jewish Sanhedrin, and brought before it James, the brother of Jesus, who is called Christ, with some others, whom he delivered over to be stoned as infractors of the law.'

"This passage, the authenticity of which has never been disputed or suspected, contains an evident reference to what had already been related concerning Christ; why else should he describe James—a man of himself but little known—as the brother of Jesus, if he had made no mention of Jesus before?

4. It is highly improbable that Josephus, who has discussed with such minuteness the history of this period—mentioned Judas of Gaililee, Theudas, and other obscure pretenders to the character of the Messiah, as well as John the Baptist and James the brother of Christ—should have preserved the profoundest silence concerning Christ, whose name was at that time so celebrated among the Jews, and also among the Romans, two of whose historians (Suetonius and Tacitus) have distinctly taken notice of him. . . . .

"5. It is morally impossible that this passage either was or could be forged by Eusebius, who first cited it, or by any other earlier writer. Had such a forgery been attempted, it would unquestionably have been detected by some of the acute and inveterate enemies of Christianity; for both Josephus and his works were so well received among the Romans, that he was enrolled a citizen of Rome, and has a statue erected to his memory. His writings were also admitted into the Imperial Library. The Romans may further be considered as the guardians of the integrity of his text; and the Jews, we may be assured, would use all diligence, to prevent any interpolation in favor of the Christian cause. Yet it cannot be discovered that any objection was ever made to this passage by any of the opposers of the Christian faith in the early ages. Their silence therefore concerning such a charge is a decisive proof that the passage is not a forgery. Indeed, the Christian cause is so far from needing any fraud to support it, that nothing could be more destructive to its interests than a fraud so palable and obtrusive."

Having considered carefully the reasons why we may conclude that in reading the words recorded in Josephus' history we hear the very language of a man who added his testimony to that of the apostles, let us read the words themselves:

> "Now there was about this time, Jesus, a wise man, if it be lawful to call him a man; for he performed many wonderful works. He drew over to him many of the Jews, and also of the Gentiles. This was the Christ. And when Pilate, at the instigation of the principal men among us, had condemned him to the cross, those who had loved him from the first did not cease to adhere to him. For he appeared to them alive again on the third day; the divine prophets having foretold these and ten thousand other wonderful things concerning him. And the tribe of Christians, so named from him, subsists to this time."

And now, two thousand years after Josephus, the "tribe of Christians" subsists even to this time and longs and looks eagerly for the next sight of "this same Jesus," who said, "I go to prepare a place for you. And if I go and prepare a place for you, I will come again; and receive you unto myself; that where I am, there ye may be also."

And may we not all entertain the lively hope that in Josephus we not only have another witness to our Lord, but, noting how closely his written testimony complies with the terms of the contract and covenant, that "if thou shalt confess with thy mouth the Lord Jesus, and shalt believe in thine heart that God hath raised him from the dead, thou shalt be saved," that we have in this famous old historian a believer in the Lord Jesus Christ.

*Reprinted by special permission, from the Moody Bible Institute Monthly, and from the Sunday School Times.

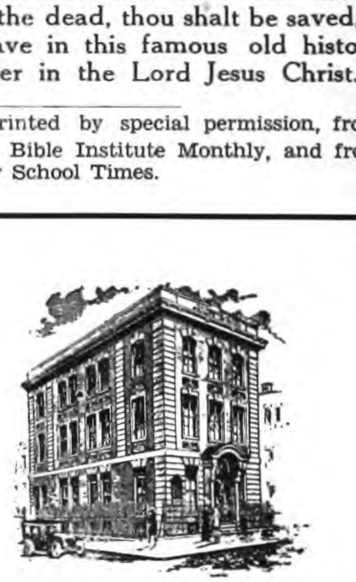

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.

Brooklyn, N. Y.

OUR MEETINGS

Every Friday ———————— 8 P. M.

Every Monday ——————— 8 P. M.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

"BEHOLD, THY KING"

PART II

By Chas. Lee Feinberg

The very factors and events in the life of Christ which Matthew treats are all pertinent answers to questions which would be asked of one who invited an earnest and reasonable Jew to accept the rejected Jesus of Nazareth as his Messiah. We could imagine him asking a number of questions. Was He of the lineage and house of David? How and where was He born? Was He readily recognized as the long-awaited Messiah? How did He treat the Old Testament Scriptures in His teachings and practice? Was His ministry carried on throughout the whole of Palestine or was it centered upon a particular part of the country? Did He perform mighty works that would prove Him Messiah? How did He attempt to set up the Kingdom? What characterized His dealings with men? Did He ever present Himself as their King Messiah? Why was He finally rejected? How did this Messiah die and why was His death allowed by God? What proof is there that He still lives? What provision did He make relative to the Gentiles? Let us answer these in the order just indicatd.

MANY FALSE MESSIAHS

The people of Israel had sufficient evidence, because of the false Messiahs before Jesus' time, that there was a need for great discrimination in the acceptance of one who claimed to be the Messiah. All were agreed that the proposed Messiah at all events must be of the line of David according to the unconditional promise of II Samuel 7:16. God had definitely promised David that he should never lack for one to sit upon his throne which would be established for ever in an everlasting kingdom. An early Chrstian writer, Irenaeus, says: "The Gospel according to Matthew was written to the Jews, for they earnestly desired a Messiah of the seed of David, and Matthew, having also the same desire to a yet greater degree, strove by all means to give them full satisfaction that Christ was of the seed of David, wherefore he began with his genealogy." In fact, to speak of "Ben David" among them meant only the Person of the promised Messiah. Matthew points immediately to the fact that Christ was of the lineage of David, and not only so but of the seed of Abraham as well according to the promise of Genesis 12:1-3.

THE MIRACULOUS BIRTH

The writer of the Gospel, however, does not content himself with merely giving an outlined genealogy of Christ, but he (knowing full well that the Jewish apocalyptic view at the time held that the Messiah was One of the seven created things before the foundation of the world) points to the birth of Jesus from the virgin Mary in Bethlehem according to Isaiah 7:14. "Behold, a virgin shall conceive, and bear a son, and shall call His name Immanuel." Matthew is fearless in quoting Old Testament Scriptures even though they may clash with the prevalent ideas of the day, for he knows that there will still be some who will hold the Word of God in higher esteem than the sayings of men. These words would come with peculiar force and power to any who were looking earnestly "for the consolation of Israel." It is still a legitimate argument today, for there are always some who question the virgin birth before they may have anything else to say of Christ.

DID THE MESSIAH FAIL?

But there are also those, satisfied with the proofs of the genealogy and manner and place of the birth of Jesus, who will confidently assert: "Well, we gave Jesus a chance to prove Himself the Messiah and He utterly failed." Matthew shows that this contention is untenable for there were immediate signs of the rejection of Christ before He ever ministred among Israel. In fact, the parents of the child Messiah had to flee to Egypt because of the slaughter of the children of Bethlehem by Herod, thus fulfilling to the very letter the predictions of Hosea 11:1 and Jeremiah 31:15. It was not that the Messiah was tried and found wanting; He was opposed from the beginning!

To the question concerning the forerunner of the Messiah, Matthew writes that the coming Kingdom of the Messiah was heralded by John the Baptist who cried in the words of Isaiah 40:3: "The voice of one crying in the wilderness, Prepare ye the way of the Lord, make His paths straight." (Mt. 3:3). Christ, furthermore, confirms him as His messenger, even though John had doubted Him, by saying: For this is he, of whom it is written, "Behold, I send My messenger before thy face, which shall prepare Thy way before Thee." Here again we see that the life events of Christ harmonized completely with the predictions of two Old Testment prophets. How could One who was not the Messiah fufill all these particulars to the minutest detail? Surely no one will dare to attribute it to a mere turn of events or chance!

(TO BE CONTINUED)

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.

27 Throop Avenue corner Walton Street

REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.

535 Spruce Street near 6th Street

MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURGH, PA.

1603 Center Avenue

REV. JOHN SOLOMON, Missionary

CHICAGO, ILLINOIS

MR. BENJAMIN KOLTON, Colporter

153 Institute Place

אונזערע מיסיאנען :

ברוקלין, נ. י.

רעוו. לעאפאלד קאהן,
27 טרופ עוועניו

פילאדעלפיא, פא.

מר' הארי בוירגען
535 ספרוס סטריט

פיטסבורג, פא.

רעוו. דזשאן סאלאמאן
1603 סענטראל עוועניו

שיקאגא, אילינאיז

153 אינסטיטוט פלעיס
מר. ב. קאלטאן

איז א חכם אז ער זאל דאס פערשטיין... דער חכם ווייסט עס און געהט דרין אבער אנדערע ווערען דרין געשטרויכעלט.

דערפאר זאגען מיר אז עדער איד וואס באזיצט דאס צדקות פון ישוע המשיח איז אין דער בחונה פון א צדיק, ער איז גערעכטפערטיגט ביי גאט ב"ה, אבער די צווייטע קלאס אידען וואס ווילען נישט וויסען פון דעם קרבן המשיח וואס איז גע'הרג'עט געווארען פאר אונזערע זינד, האלטען נעביך אין איין פאלען אין זייערע אייגענע זינד.

אידען, אידען! עמדו על דרכים וראו ושאלו לנתבות עולם איזה דרך הטוב ולכו בה ומצאו מרגוע לנפשכם. (ירמיהו ו' 16).

ע העפי ניו יער

מיר האבען ב"ה ווידער דערלעבט א ניי יאר, 1934, און מיר ווינשען כל ישראל "גליק, מזל והצלחה צום נייעם יאר."

דער אידישער ניי יאר (ראש השנה) איז אייגענטליך געווען נאך אין אקטאבער, וועלכער האט זיך אנגעהויבען צו צעהלען פון בריאת עולם, זייט אדם הראשון איז בעשאפען געווארען. צוריק בליקענדיג צו יענעם אנפאנג קאנען מיר שוין גאר קיין שמחות נישט האבען ווייל מיט'ן ערשטען מענש איז די זינד געקומען און האט מיט זיך מיטגעשלעפט כל'ערליי צרות וקללות ר"ל (בראשית ג') פון וועלכע די מענשהייט ליידעט נאך עד היום.

טאקע דערפאר, ווען דער אידישער ניו יער קומט, קלאגט מען און מ'יאמערט, מען טרויערט און מ'ווינט אז עס קאן אפילו א שטיין ריהרען, בכן, וואס מ'טוט מיט די זינד?

דאגעגען אבער דער ניו יער וואס ווערט געהאלטען אום ערשטען יענער איז גאנץ פון אן אנדערן כאראקטער. מיר בליקען צו יענער צייט ווען די צייט רעכנונג האט זיך אנגעהויבען, ווען ישוע המשיח איז געקומען כדי מתקן צו זיין דעם פגם וואס אדם הראשון האט געמאכט וועלכער האט אונז בירושה איבערגעלאזט די קללה מיט'ן טויט ר"ל. איז אבער געקומען ישוע המשיח און האט אויף זיך גענומען דעם טויט מיט דער קללה אזוי ווי עס הייסט ברמז אין דברים כ"א, "כי קללת אלהים תלוי".

דער גרויסער צדיק ר' שאול פון תרשוש זאגט אין רומיים ה' 18, "גלייך ווי דורך איין עבירה איז דאס געריכט געקומען איבער אלע מענשען צו פארשולדיגונג אזוי איז אויך געקומען דורך איין גערעכטיגקייט, די פרייע מתנה איבער אלע מענשען, צו רעכטפערטיגונג פון לעבען".

אבער אזוילאנג ווי דער מענש האלט זיך פעסט אין אדם הראשון'ס זינדיגען לעבען קאן די ברכה פון ישוע המשיח נישט חל זיין, ווייל ארור און ברכה קאנען קיינמאל קיין שייכות האבען מיטאיינאנדער. דער ארור מיט די זינד מוז צוערשט פון אונז אויסגעווארצעלט ווערען דורך ישוע המשיח אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה נ"ג: "והוא חטא רבים נשא", ערשט דאן קאנען מיר מקבל זיין די ברכות אמשטאט קללות.

די וואס גלויבען אין ישוע המשיח צעהלען די נייע יאהרען פון יענער צייט ווען ישוע המשיח איז געקומען און מיר בליקען צו אן אנדער נייער צייט ווען ער וועט ווידער קומען במהרה בימינו אלס מלך מלכי המלכים ווען אלע גלויביגע אין איהם וועלען האבען א יום שכלו שבת ומנוחה לחיי עולמים. ע.

גרויסע אידען

מיר שטעלען דא דאס בילד און די ביאגראפיע פון גרויסען איד יצחק בן אברהם, המכונה דר. מאקס רייך.

מר. רייך שטאמט פון א זעהר איינפלוסרייכע בערלינער פאמיליע אין וועלכע עס האבען זיך געפונען דאקטוירים, אדוואקאטען און ליטעראטים. ער האט אויך געהאט אן אנקעל א רב אין ליווערפול, ענגלאנד, א קאזין מיט'ן וואזשנעם טיטעל "סער", בעקומען פון דער קווין וויקטאריא, און א קאזין וואס איז געווען פרעזידענט אין דער חברה "חובבי ציון" וועלכער האט שפעטער רעפרעזענטירט אידען ביים פריערענס קאנפערענץ אין ווערסייל צוזאם מיט די אנדערע צוויי גרויסע מענער, לאר־ סוויטלינג און קלאוד מאנטעפיארע.

דער יונגער רייך איז פריהצייטיג א יתום געבליבען נאך דער מאמען, זיין פרומער פאטער האט אבער ווידער חתונה געהאט מיט א טאכטער פון א סופר און אונטער אזא פרומער השגחה איז דאס אינגעל אויפגעוואקסען על דת התורה והיהדות. צו 13 יאהר איז ער געווארען בר מצוה, עולה לתורה געווען, און ווי געוועהנליך פארשפראכען א געטרייער איד צו זיין, אבער זיין גאנץ אידישקייט איז נישט מעהר געווען ווי "מצוות אנשים מלמדה" איבער וועלכען גאט באקלאגט זיך אין ישעיה כ"ט אז עס איז נור א ליפען־זאך אבער דאס הארץ איז וויים פון גאט.

איין טאג ביים לערנען א פסוק תנ"ך האט ער זיך אפגעשטעלט אן ישעיה ס"ג, 8, 9, וואו עס הייסט: "ער איז געווארען זייער העלפער, אין אלע זייערע צרות האט ער געליטען און דער מלאך פון זיין פנים האט זיי געהאלפען אין זיין ליעבשאפט און אין זיין דערבארמונג האט ער זיי אויסגעלייזט..." ד"ה, אז גאט איז געווארען זיין משיח און גואל וואס שיצט איהם מיט זיין אונענדליכער ליעבע.

ער האט דרין געזעהן נישט אליין דאס טויטע בוכשטאב פון ווארט זאנדערן דעם גייסט דערפון וואס מיינט—לעבען.

לעזענדיג ווייטער האט דער יונגערמאן אויף אנגעטראפען די שטעלע אין ישעיה ס"ד, 5, וואו עס הייסט: "מיר זענען אלע געווארען אונריין, אלע אונזערע גערעכטיגקייטען זענען אזוי ווי א שמוציגעם קלייד — "אט־א־דאס האט איהם זעהר בעאונרוהיגט, בכן, מי יודע, אפשר איז ער אויך אין זעלבען צושטאנד.

שפעטער איז מר. רייך געווען באשעפטיגט אין א דרוקעריי אין לאנדאן וואו עס האבען געארבייט אידען און קריסטען. אונטער די לעצטערע איז געווען איינער פון די חסידי אומות העולם, וועמעס עהרליכקייט, ערענסט און גאטעס פורכט האט אויף מר. רייך געמאכט א גרויסען איינדרוק. אט מיט דיעזען ליעבען קריסט האט זיך רייך גע־ חבר'ט און אויסגעטוישט זיינע געדאנקען.

אזוי שפאצירענדיג צוזאם אין א פרייע שעה האט איהם מר. רייך א פרעג געגעבען, וואס עס מאכט איהם אזוי פארשידען פון מאנכע אנדערע קריסטען?

—ישוע המשיח — האט איהם יענער געענטפערט! דאס האט פעראורזאכט א גרויסען קאמפף אין מר. רייך'ס הארץ ווייל ער האט פון קינדרווייז אן געהאסט ישוע המשיח ווי אנדערע אידען האסען אהן א שום אורזאך, און דא האט ער שטארק ליעב געהאט זיין חבר'ס לעבען וואס איז געקומען דורך ישוע המשיח. זיין געדאנק איז געווען געגען ישוע, זיין הארץ אבער—פאר ישוע.

צו יענער צייט איז געקומען פון אמעריקא נאך לאנדאן א גרויסער גאסט, דער אלבעקאנטער עוואנגעליסט ד. ל. מאדי וועלכער האט מיט זיינע דרשות אויפגערודערט גאנץ לאנדאן. צו איינע פון יענע פערזאמלונגען איז אויך רייך געגאנגען מיט זיין קריסטליכען חבר און אין יענעם אבענד האט דער אמת ארייגעשטראלט אין זיין הארץ, ער האט געפונען שלום מיט גאט דורך ישוע המשיח. ער האט דאס עפענטליך באקענט כדי אויך אנדערע, בפרט זיין משפחה, זאל דערפון וויסען און גלויבען, און דורך דיעזער אמונה זאלען זיי אויך זיין גליקליכע קינדער פון גאט.

אויסגעלאזט האט עס זיך אבער אנדערש, די פאמיליע האט איהם דערפאר שטארק גע'רודפ'ט. בהנם האט דר. אדלער, דער דאמאלסדיגער רב הכולל פון ענגלאנד, איהם געוואלט צוריק ברענגען צום פריהריגען לעבען און אויפגעבען ישוע המשיח, דאס וואלט געמיינט פשוט דאס הערץ ארויס צו רייסען, ווייל ישוע המשיח האט עס שוין געהאט אין באזיץ.

אונזער גרויסער איד איז אביסעל שפעטער אריבער געקומען נאך אמעריקא וואו ער האט זיין טעטיגקייט געווידמעט פאר דער אמונה אין ישוע המשיח הן אין ווארט והן אין שריפט. דר. רייך איז עד היום בעוואוסט אלס לעקטשורער, דענקער און שרייבער. וואו ער קומט האט מען פאר איהם גרויס יראת הכבוד. ער איז אויך געווען מעהרערע מאל פרעזידענט פון דער אידיש־קריסטליכער געמיינדע און אמעריקא און ער מאכט א גרויסען רושם לטובת ישראל אין קריסטליכע געמיינדעס וואו אימער ער דרש'ענט.

מי יתן, והיו רבים כמיהו בישראל.

וואס איז א מענש אהן משיח

פראגע: וואס איז א מענש אהן משיח?

אנטווארט: א וועלט אהן א זון. א לאמפ אהן בוימעהל. א שיף אהן א רודער. ביי טאג אהנע רוה און ביינאכט אהן א וועג ווייזער. ביים לעבען אהנע גליק און ביים שטערבען אהנע האפנונג אויף עולם הבא.

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רעה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

JANUARY, 1934 | רעוו. לעאפאלד קאהן, עדיטאר | VOL. XVI No. 5

אַ גייסטיגער דלות

א נומעלט איז צום שרייבער פון דיעזען ארטיקעל אריין געקומען א בכבוד'ער איד צו האבען א שמועס וועגען אונזער אמונה אין ישוע המשיח, צו וועלכער געלעגענהייט עס זענען אסאך פראגען פון איהם געשטעלט געווארען. געוועהנליך האבען מיר אלע זיינע פראגען גענטפערט אויבשאן פיעלע פון יענע פראגען זענען געווען זעהר זינלויז און עס האט מיך באמת שטארק געוואונדערט וויאזוי אזא פיינער איד וואס האט געלערענט אין דער סלאבאט־קער ישיבה זאל, ערשטענס, אזוי לעכערליך און זינלויז רעדען איבער אזא וויכטיגער זאך, און צווייטענס, אז אזא איד זאל לחלוטין נישט קאנען א פסוק תנ"ך.

צווישען אנדערע פראגען וואס ער האט געשטעלט איז געווען אט די פאלגענדע פראגע:

"וויאזוי קאנט איהר גלויבען אז ישוע פון נצרת איז געווען דער אידישער משיח ווען ישוע איז גאר געבוירען געווארען אם 25טען דעצעמבער און דער אידישער משיח דארף דאך גאר געבוירען ווערען אין תשעה באב? (בכן זיין מאמע פלעגט איהם אזוי זאגען) והא ראיה אז עס איז אזוי—זאגט דער איד—אום תשעה באב טארען זיך די מענער נישט וואשען דאס פנים דאנענען אבער די פרויען האבען דאס פריווילעגיאום זיך יא צו וואשען דאס פנים וויל פון א אשה דארף דער משיח געבוירען ווערען, און דוקא אום תשעה באב.

מיט באדויערען האב איך געמוזט צוהערען אין וואסארא גייסטיגען דלות זיין מאמע איז געווען און וואסארא גייסטיגען דלות זי האט איבער געלאזט בירושה צו איהר זאהן.

נאך א קורצען שווייגען האט ער אונזער אנטווארט אויף זיין פראגע באקומען אויף'ן פאלגענדען אופן:

"דער משיח האט געמוזט געבוירען ווערען אין 25טען דעצעמבער ווייל דער משיח ווערט אין הייליגען תנ"ך אנגערופען "שמש צדקה" (מלאכי ג, 20) און כדי אז אידען זאלען קיין טעות האבען ווען מען מיינט מיט דעם "שמש צדקה", זעצט דארט דער פסוק צו צוויי ווערטער "ומרפא בכנפיה", ד"ה, אז ער האט א כח צו היילען, אזוי ווי ישוע המשיח האט געטאן בפועל, ער האט געהייל־ט אלערליי קראנקע.

און דאס ווייס דאך יעדער מענש אז אין דעם לעצטען טייל פון דעצעמבער רוקט זיך די זון נעהנטער צו דער ערד, איז עס במילא געווען די פאסענדסטע צייט אז דער משיח, וואס איז די "שמש צדקה" זאל אויך קומען צו דער ערד און געבוירען ווערען אם 25טען דעצעמבער.

נישט נור אין מלאכי ווערט דער משיח אנגערופען "שמש" זאנדערן אויך אין תהלים ע"ב, 17, לעזען מיר איבער איהם, "לפני שמש ינון שמו" ד"ה, אזוי לאנג ווי די זון וועט געדויערען וועט זיין נאמען זיך אלץ פערברייטען. יא אזוי איז עס אויך מיט ישוע המשיח, וועמעס נאמען ווערט אימער־וועהרענד־פארט פראפעגאנדירט און פערברייט אין דער גאנצער וועלט. כאטש תהלים ע"ב איז אנ־געווענדט צו שלמה המלך דאך גיבט אונז דער רוח הקודש א ווינק אז דאס איז געמיינט הויפטזעכליך ישוע המשיח וואס קומט ארויס פון שלמה המלך וועלכער איז אבער גרעסער פון שלמה, והא ראיה, שלמה'ס נאמען איז קיינמאל נישט אזוי שטארק פערברייט געווען אין דער וועלט ווי דער נאמען פון ישוע המשיח.

דער געוועזענער סלאבאטקער ישובה בחור האט באוואונדערט די אנטווארט וואס דער שרייבער האט איהם געגעבען אויף זיין פראגע, אבער דא האט ער געהאט נאך א פראגע, נעמליך: ווען עס איז יא אזוי, טא פארוואס'זשע האבען אזויפיעל אידען איהם פארווארפען?

די אנטווארט איז ווי פאלגט:

עס איז א דבר הידוע אז די זון האט פערשיעדענע ווירקונגס קראפטען אויף פארשיעדענע געגענ־שטענדען. למשל, א מענש לעגט זיך אויף דער הייסער זון און נעבען איהם שפרייט מען אויס א ליילעך וואס איז ערשט ארויסגעקומען פון דער פאבריק און איז נאך געלבליך, איהר קוקט אייך ארום וועט איהר זעהן אז דיזעלבע זון וואס האט אבגעברענט דאס פנים פון יענעם מענש וואס איז געלעגען אויף דער הייסער זון און זיין פנים זעהט אויס כמעט שווארץ, דיעזעלבע זון האט גאר גע־מאכט דעם געלבען ליילעך—וויים.

אן אנדער ביישפיעל—ווען די זון איז הייס שטעלט אקארשט אנידער א חלב אדער וואקסען ליכט אין פייכטע בלאטע פארמירט אזוי ווי א לייכטער צו האלטען דאס ליכט, וועט איהר זעהן אז די פייכטע ערד איז מיט־דער צייט געווארען פערטרוקענט און הארט אבער דאס ליכט נופא איז גאר צושמאלצען געווארען.

איצט נעמט די צוויי פארשיעדענע כחות פון דער זון און פערגלייכט זיי צו די כחות און ווירקונגען פון ישוע המשיח. אין ישעיה ח' הייסט עס: "והיה למקדש ולאבן נגף ולצור מכשול לשני בתי ישראל", ד"ה, דער משיח וועט זיין צו מאנכע פון די שני בתי ישראל א "מקדש", א הייליגטום, און צו אנדערע פון אונזערע אידען וועט ער זיין א שטיין פון שטרויכלונג. און אזוי האט עס טאקע פאסירט, זייט דער הייליגער משיח איז געקומען פאר איבער 1900 יאהר צוריק, האבען אין יעדען דור א מאסע אידען יראים ושלמים אין איהם געגלויבט און א מאסע אזאלכע אידען, גלויבען אין איהם אויך ביי דער איצטיגער צייט. צו זיי איז ער געווארען א מקדש, און צו די אנדערע וואס גלויבען נישט, איז ער אן אבן נגף וצור מכשול עד היום.

אין מפעלות השליחים ד' לעזען מיר אז אין איין איינציגען טאג זענען פינף טויזענד אידען צוגעקומען צו דער אמונה פון ישוע המשיח און ווער איז אימ־שטאנד אויסצורעכענען וויפיעל אידען עס זענען זייט דאמאלס צוגעקומען צו ישוע המשיח! און דאך זענען בעונותינו הרבים נאך אימער פאראן אויך אזאלכע צו וועם ישוע המשיח איז אן אבן נגף. עס איז אזוי ווי דער גרויסער שליח ר' שאול פון תרשוש זאגט אין קורנתיים ב, ב, 16: "פאר פיעלע איז ער א ריח פון טויט צום טויט און צו פיעלע איז ער א ריח פון לעבען צום לעבען".

עס איז צום שטוינען וואס מאנכע אידען זענען נאך היינט אונגלויביג אין ישוע המשיח ווען מיר האבען פאר זיך דאס הייליגע תנ"ך וואס זאגט אונז אזוי דייטליך וועגען ישוע המשיח, אבער ווען עס איז פאראן אזא גרויסער גייסטינער דלות ביי זיי. נישט פארשטעהענדיג דאס הייליגע תנ"ך, איז עס מעהר קיין וואונדער. עס איז עפעס אזוי ווי מיט'ן געלד היינט־צו־טאג. איז דען נישטא גענוג געלד אין אמעריקא? געווים איז דא, די והותר! עס איז אבער אויך פאראנען אן עקאנאמישער דלות. האט איינער דאס געלד און דער אנדערער האט דעם דלות.

אידען האבען טאקע דאס תנ"ך, זיי לערנען עס אבער נישט און זיי ווילען עס נישט פארשטעהען, און דארויף בעקלאגט זיך טאקע גאט ב"ה אין ישעיה ה' זאגענדיג: "גלה עמי מבלי דעת", ד"ה, מיין פאלק איז פארטריבען אין גלות ווייל זיי האבען נישט י וויסענשאפט וואס איז פאראן אין הייליגען תנ"ך, נעמליך די וויסענשאפט וועגען ישוע המשיח.

דערפאר רופט דער נביא הושע איז קאפ. י"ד, 10: "מי חכם ויבן אלה נבון וידעם כי ישרים דרכי ד' צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם", ד"ה, ווער

Published Mothly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave. Brooklyn. N. Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1,